Studená strž byla spořádaná osada. Jejích sedm členů víceméně pravidelně jezdilo na svůj umně zbudovaný srub zaklesnutý ve skalní průrvě v jednom z údolí Českého ráje. Zde trávili víkendy poklidně rozjímajíce v tichém souznění s okolní přírodou. Tuto poklidnou idylu rušily jen občasné naschvály v žádné osadě neorganizovaných pobudů, kteří okupovali převis jimi pojmenovaný Uňo-uhuto ve vedlejší rokli Lízovce.

A tak studenostržští osadníci hledající únik od civilizace na svém srubu bývali nepříjemně překvapeni tu výzdobou interiéru plakáty Jožky Černého s jeho Moravankou, tu pochodem u příležitosti VŘSR v plynových maskách, jehož účastníci pod okny vyvolávali hesla "Pryč s trampskou buržoazií" a "Co je vaše, to je naše" a zakončeného rabováním osadních zásob zdivočelou lůzou. Vrchol všemu nasadil nález obřího bilboardu, zavěšeného na skále strmící se nad osadou, který propagoval fy. United Color of Beneton. Ještě ke všemu byla barevnost jejich produktů dokazovaná na výrobcích určených výhradně pro mužskou část populace a o kterých šerif Seyček, jak sám konsternovaně prohlásil, vůbec nevěděl, že by mohly být pokládány za oděv. Deputy šerif Vejr prohlásil, že u některých primitivních kmenů je cosi podobného jedinou součástí oblečení.

Odvetná opatření proti Uňu-uhutu byla po poradě mezi osadníky nakonec zavrhnuta. Jak nakonec prohlásil šerif: "Jediný, čeho by si ti pacholci všimli v tom jejich brajglu, by bylo, kdybychom ten převis vyhodili do povětří, jenže to zase odporuje zásadám ochrany přírody."

A tak se Studená strž musela smířit s nepostihnutelností Uňo-uhuťáckých vagabundů. Nicméně horší chvíle měly ještě přijít.

Had se Seyčkem se vydrápali smrťákem, u Vyhlídky nabrali vodu a pak zabočili na pěšinu kolem sadu vedoucí až na Studenou Strž. Právě na této pěšině, kterou před léty sami svýma kanadama vyšlapali, se hovor stočil na stále ještě rozjitřené téma. Byla jím asi půl roku stará modrá značka, která teď jejich soukromou zkratku zdobila. Jakýsi zlolajný turista zneužil plodů jejich několikaleté práce, ba co víc, v podstatě si je drze přivlastnil. Značka naštěstí asi půl kilometru před Studenou strží odbočovala k Hrázce, nicméně oba teď s dojetím vzpomínali na staré dobré časy, kdy se zde v noci v lepším případě v mdlém, v horším případě v žádném, světle šerifovy baterky přeráželi o padlé kmeny a padali do vodu vymletých koryt. Turisté zcela neromanticky klády odtahali z cesty a koryta překlenuli lávkami.

"Vsaď se, že nám jednou tu značku zavedou až na osadu," pronesl Had, když se blížili k závěrečnému úseku cesty, která strmě klesala průrvou mezi skalami.

"Nevíš, co by tady asi tak dělali?" odpověděl šerif, ale sotva postřehnutelné zachvění v jeho hlase prozradilo, že sice on to neví, ale není si jist, že tak záhadná bytost jakou je turista, si zde nějaký důvod pro zbudování turistické trasy nenajde. Nenápadně se rozhlédl po soutěsce, jak jen to mdlé světlo baterky dovolovalo a když nic nepatřičného neviděl, vynadal si do pitomců trpících stihomamem a vkročil na skalní římsu, která po padesáti metrech končila pod srubem.

V okamžiku, kdy vkročil za ostroh se mu podlomila kolena. Společně s Hadem, neschopni slova, zírali na náhle zhmotnělou noční můru. Na bříze naklánějící se nad sráz se jasně rýsovala novotou zářící červená značka. Had to první psychicky nevydržel a šel se na to nadělení podívat zblízka.

"Hele, tady něco nehraje. Odkdy turisti připichujou značky napínáčkáma?"

A opravdu, značka byla v rozích ke stromu připíchnuta pečlivě zabílenými připínáčky. Šerif se ostražitě rozhlédl a pak se se sveřepým výrazem vydal ke srubu. V půli cesty se zastavil a směrem k Uňu-uhutu zahrozil pěstí.

Než došli ke srubu minuli dalších několik značek. Když vylezli po žebříku na verandu, našli zde koncovou značku a rozcestník s nápisem "Studená strž - dříve trampská osada, dnes turistická ubytovna" přitlučený ke stěně a když uvnitř našli vylepený "Provozní řád turistické ubytovny", začal šerif nekontrolovatelně nadávat.

Když asi po půl hodině srubem zavoněla káva a oheň vesele praskal v kamnech, byli už oba ochotni se na celou věc dívat jako na povedený vtípek. Názorně se tak potvrdilo, že optimismus je nedostatek informací.

"Sundáme to až ráno, teď se s tím mordovat nebudeme. A vůbec, ráno má přijet Vejr, ať si to taky užije. Jel z Prahy půlnočkou, ve čtyři ráno je tu jako na koni," prohlásil šerif a šel spát. Had se při představě deputy šerifa Vejra, tohoto osadního ochránce trampských tradic, a jeho

setkání se značkou otřásl: "No to bude řev!"

Ve čtyři ráno se od ostrohu ozval hrozný řev, který se přibližoval ke srubu a plynule nabýval na intenzitě. Šerif, kterého pochopitelně Vejrovy nadávky vzbudily, se praštil do hlavy o nízký strop na půdě a začal řvát na svého zástupce, aby tak neřval. Nakonec se oba dohodli na nadávkách na adresu Uňa-uhuta, poté vyčerpáním oba usnuli. Jenom Had, známý sběratel všeho možného, si prozíravě před usnutím nacpal dvě nefunkční sluchátka z volkmena do uší a tudíž ranní povyk spokojeně zaspal.

Sobotní ráno začínalo pěkně. Sluníčko svítilo, ptákům po zimě otrnulo a začali hulákat a les voněl, jak kdyby ho za to někdo platil. Šerif seděl u kamen a se zájmem pozoroval Vejrovy kulinářské pokusy. Tvářil se nadmíru spokojeně, neboť se mu podařilo přesvědčit rozespalého Vejra, že uvařit kafe šerifovi spadá do povinností deputy šerifa. Slunce však náhle překryl mrak. Šerif nespokojně vyhlédl ze dveří, aby na něj vrhl alespoň zhnusený pohled, když už nemůže poručit větru a dešti. Při pohledu na verandu znejistěl. Mraky obyčejně nenosí stetson a nelezou po žebříku, když postava měla ve tváři zamračený až bouřkový výraz.

"Jsem Bob z Šedých vlků a chci mluvit se šerifem!" prohlásil příchozí hlasem, který nevěstil nic dobrého a ostříží pohled upřel na hvězdu, kterou se Seyček marně pokoušel maskovat hrnečkem s kafem. Když zjistil marnost svého počínání, rozhodl se evidentnímu nebezpečí postavit čelem. Vypjal svou rachetickou hruď a pokusil se cizinci bez výskoku pohlédnout zpříma do očí. Takřka pevným hlasem pravil: "Ehm, to budu asi já."

Bob si zhluboka povzdechl a svezl se na lavici, která začala hlasitě protestovat.

"Víš," začal smutně, "já chápu, že je to váš flek, takže mi nepatří do toho nějak zasahovat, ale stejně," vyslal znechucený pohled na turistický rozcestník, který poté stočil na nic nechápajícího šerifa.

"Tu ubytovnu bych ještě bral, každej se nějak musíme živit, ale proč to parkoviště a proč ten bazén a to vůbec nemluvím vo tom golfovým hřišti. Víte vy vůbec, jakej má negativní dopad golf na životní prostředí? To si říkáte trampové?" už křičel Bob.

Tři vytřeštěné páry očí, které na něj vyděšeně vzhlížely ho trochu znejistěly. Seyček, kterému kdesi vzadu v hlavě začal právě hlodat červíček strašlivého podezření, se tiše zeptal: "Mohl bys nám, prosím tě, kamaráde, vysvětlit, o čem to mluvíš?"

"Asi o tomhle," vztekle zařval Bob, z kapsy vytáhnul jakýsi barevný letáček a mrštil s ním po šerifovi. Ten papír opatrně vzal, rozbalil a začal číst. Jeho tvář začala dostávat mírně popelavý výraz. Pak podal leták kolovat ostatním osadníkům. Především - letáček byl krásně graficky zpracován. V horní části barevná fotografie Studené strže i s rozcestníkem a červenou značkou, v textové části se pojednávalo o budoucím rozvoji rekreačních zařízení. Nemělo chybět parkoviště, bazén, golfové hřiště a jiné.

Zatímco osadníci dočítali tento pamflet, šerif s křečovitým úsměvem a hranou bezstarostností vysvětloval Bobovi, že to je jenom takový vtípek, že prostě mají jenom takové zvláštní kamarády. Mezitím Had dočetl a zeptal se Boba: "Prosím tě, kde jste to vzali?"

"Na Vohradě, dneska jsme tam spali." Šerif upřel na Hada tázavý pohled. Ten jenom mrknul, vstal a za stálého ujišťování o nepravdivosti informací v letáku šel vyprovodit Boba ke dveřím. Ten se ještě na žebříku otočil, změřil si je nedůvěřivým pohledem a poté, bublaje si cosi pod fousy, odkráčel směr Vohrada.

Jen co návštěvník zmizel mezi stromy, Had si povzdechl a tiše pravil: "Vohrada je až na druhý straně skal. Mezi náma a Vohradou je spousta kempů a obávám se, že na všech tenhle zdechlej letáček!" Šerif pohlédl k nebi s výrazem mučedníka, zapálil si a pak se jal vyhlížet v údolí věci příští.

Ty na sebe nedaly dlouho čekat. Do večera se na srub dostavilo několik dalších přátelských návštěv. Naštěstí většina z nich již z dřívějška znala uňo-uhuťácké vtípky na studenostržáckou adresu a tak spíše přišli ohodnotit umělecký dojem celé akce a pořídit autentické fotografie "turistické ubytovny".

Vše vyvrcholilo večerným bujarým veselím u ohně za srubem. V neděli ráno byl rozcestník, značky a provozní řád slavnostně odstraněny. Šerif si je prý vystavil doma, aby mu navždy připomínaly pohanu Strže a hlavně pomáhaly při přemítání o strašlivé odplatě.

*Tato povídka obsadila 2. místo v kategorii próza nad 23 let v soutěži Trapsavec 2001.*